

Sygn. akt II CSK 57/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. w W.

przeciwko S. B. i J. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lipca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanych S. B. i J. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 czerwca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. W ocenie pełnomocnika pozwanych „w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym doszło do nieważności postępowania ze względu na brak należytego umocowania pełnomocnika powódki”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że strona skarżąca nie może w skardze kasacyjnej skutecznie podnieść zarzutu nieważności postępowania z powodu niewłaściwego umocowania pełnomocnika strony przeciwnej. Przewidziane w art. 379 pkt 2 k.p.c. wymaganie należytego umocowania pełnomocnika procesowego pod rygorem nieważności postępowania ustanowione zostało bowiem w interesie tej strony, która z pełnomocnika korzysta (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 r., IV CSK 263/10, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2000 r., IV CKN 209/00, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 661/03, nie publ.).

Zawarte w skardze kasacyjnej argumenty, niezależnie od oceny, czy rzeczywiście pełnomocnik powodów był niewłaściwie umocowany, nie uzasadniały zatem wystąpienia w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw